

Súd: Krajský súd Trenčín  
Spisová značka: 6Co/58/2019  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3612207131  
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2019  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Miroslav Mand'ák  
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3612207131.2

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom v senáte zloženom z predsedu JUDr. Ing. Miroslava Mand'áka a členiek Mgr. Stanislavy Kollárovej a JUDr. Ivety Sopkovej v spore žalobcu: A. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom R., R. XXX/XX, zastúpeného: JUDr. Peter Harakály, advokát so sídlom Košice, Mlynská 28, proti žalovanému: Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., so sídlom Bratislava, Dostojevského rad 4, IČO: 00 151 700, o náhradu škody z ublíženia na zdraví, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Partizánske č.k. 3C/139/2012- 319 zo dňa 15. januára 2019, takto

### rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku II., ktorým bola žaloba zamietnutá čo do vyčísleného úroku z omeškania v sume 1 227,57 eura a úroku z omeškania 8,75% ročne zo sumy 868,46 eur od 07.03.2013 do zaplataenia a vo výroku IV., p o t v r d z u j e .

II. Žalovaný m á proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

### o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým ( v poradí druhým) rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 868,46 eur do troch dní (výrok I.) a vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.). Konanie v časti o zaplataenia 704,22 eur s 8,75%-ným úrokom z omeškania od 27.09.2012 do zaplataenia, v časti zvýšenia náhrady za SSU v sume 3 006,45 eur, v časti úhrady liečebných nákladov v sume 695,67 eur s príslušenstvom a v časti náhrady za stratu na zárobku počas práceneschopnosti za obdobie od 04.05.2012 do 01.08.2012 v sume 108,56 eur s 8,75%-ným úrokom z omeškania ročne od 07.03.2013 do zaplataenia, výrokom III. zastavil. O trovách konania rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (výrok IV.).

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že pôvodne sa žalobca domáhal zaplataenia 12.688,50 eur titulom bolestného, 12.890,40 eur titulom sťaženia spoločenského uplataenia, 164,63 eur titulom liečebných nákladov spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 25.743,53 eur od 27.09.2012 do zaplataenia, zaplataenia sumy 6.445,20 eur z titulu zvýšenia sťaženia spoločenského uplataenia a náhrady trov konania. S poukazom na čiastočné späťvzatie žaloby zo dňa 18.06.2018, konanie v časti v časti o zaplataenia bolestného 704,22 eur s 8,75%-ným úrokom z omeškania od 27.09.2012 do zaplataenia, v časti zvýšenia náhrady za SSU 3.006,45 eur, v časti úhrady liečebných nákladov 695,67 eur s príslušenstvom a v časti náhrady za stratu na zárobku počas práceneschopnosti za obdobie od 04.05.2012 do 01.08.2012 v sume 108,56 eur s 8,75%-ným úrokom z omeškania ročne od 07.03.2013 do zaplataenia v zmysle § 145 ods. 2 CSP zastavil. Predmetom konania tak zostal nárok žalobcu na náhradu za bolesť 953,08 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,75% z tejto sumy od 27.09.2012 do zaplataenia; náhradu liečebných nákladov 64,50 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne z tejto sumy od 27.09.2012 do zaplataenia; náhradu za stratu na zárobku

počas práceneschopnosti 868,46 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne od 07.03.2013 do zaplattenia a vyčíslené úroky z omeškania v celkovej sume 1.227,57 eur.

3. Právne vec posúdil podľa § 420 ods. 1, § 444, §446, §449 ods. 1, § 581 ods. 1,3 Občianskeho zákonníka, § 15, § 1 ods. 6, 7, 8 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov. V prvom rade sa zaoberal nárokom žalobcu na bolestné vo výške 953,08 eur s príslušenstvom. Žalovaný na pojednávaní dňa 15.01.2019 predložil dohodu o započítaní pohľadávok uzatvorenú medzi žalobcom a žalovaným v rámci ktorej si strany sporu dohodli, že žalovaný nemusí hradiť žalobcovi náhradu bolestného v sume 953,08 eur. Táto dohoda bola uzatvorená v zmysle ustanovenia § 581 ods. 3 Občianskeho zákonníka dňa 25.10.2018. Pohľadávka žalobcu na bolestné uzatvorením predmetnej dohody zanikla a preto súd musel v tejto časti žalobu zamietnuť. Následne sa súd prvej inštancie zaoberal nárokom žalobcu na náhradu liečebných nákladov v sume 64,50 eur, ktoré pozostávajú zo sumy 33,20 eur ako náklady na ubytovanie manželky žalobcu v Národnom rehabilitačnom centre v Kováčovej počas hospitalizácie žalobcu, zo sumy 40,83 eur ako náhrady za lieky a sumy 6,60 eur ako náhrada za poplatok v chirurgickej ambulancii. Vzhľadom na preukázané spoluzavinenie si žalobca uplatnil len 80% z tohto nároku, teda sumu 64,50 eur. Súd prvej inštancie konštatoval, že medzi účelné náklady patria napríklad náklady spojené s rehabilitáciou, prilepšením na stravu, rozšírením ošetrovateľskej služby, náklady spojené s účelnými návštevami najbližších príbuzných v nemocnici a podobne. Musí ísť o náklady, ktoré vzniknú v príčinnej súvislosti s liečením úrazu žalobcu. Tieto náklady musí žalobca preukázať, avšak nie len tak, že reálne tieto náklady hradil (napr. že kúpil liek), ale preukázať treba i účelnosť takýchto nákladov, ktorá musí byť spojená s liečením vzniknutého úrazu. Z vykonaného dokazovania však nevyplýva, že lieky, náhradu ktorých si žalobca uplatňuje, by boli predpísané lekárom v priamej súvislosti s liečením úrazu. To isté platí o poplatku 6,60 eur za návštevu chirurgickej ambulancie v Topoľčanoch. Keďže žalobca nijakým spôsobom nepreukázal, že tieto náklady by boli vynaložené v priamej súvislosti s liečením úrazu, súd mu tento nárok priznať nemohol. Pokiaľ ide o náklady na ubytovanie manželky žalobcu počas jeho hospitalizácie, súd prvej inštancie sa stotožnil s vyjadrením žalovaného, keď podľa jeho názoru do nákladov liečenia patria náklady spojené s návštevami hospitalizovaného (rozhodnutie R28/1980) a nie náklady za ubytovanie rodinných príslušníkov v prípadoch, keď to nie je nevyhnutné. Zároveň žalovaný správne podotkol, že pokiaľ nejde o náklady spojené s návštevami v zmysle § 449 ods. 1 Občianskeho zákonníka a tieto náklady vznikli manželke žalobcu, žalobca nie je aktívne legitimovaný na uplatnenie tohto nároku. Z tohto dôvodu aj v tejto časti žalobu zamietol. Čo sa týka nároku žalobcu na stratu na zárobku počas PN za obdobie od 04.05.2012 do 01.08.2012, žalovaný sa bránil tým, že sám znalec v znaleckom posudku uviedol, že táto PN nebola nevyhnutná. Súd v intenciách rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne č.k. 6Co/53/2017-238 zo dňa 26.03.2018 požiadal o opätovné vyjadrenie znalca k situácii. Z jeho vyjadrenia doručeného súdu dňa 03.01.2019 vyplýva, že o PN rozhoduje všeobecný lekár. Aj preto znalec považuje PN v predmetnom období za dôvodnú a adekvátnu. Keďže o PN rozhoduje všeobecný lekár, a ten PN za dané obdobie považoval za dôvodnú, čo vo svojej odpovedi potvrdil aj znalec, súd sa riadil závermi všeobecného lekára žalobcu a znalca a dospel k záveru, že PN bola dôvodná a žalobca má nárok na náhradu za stratu na zárobku za obdobie od 04.05.2012 do 01.08.2012. Žalovaný výšku straty na zárobku nijakým spôsobom nesporoval a preto súd priznal žalobcovi sumu 846,46 eur.

4. Súd prvej inštancie sa následne zaoberal uplatnenými úrokmi z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 3.322,40 eur za obdobie od 27.09.2012 do 20.09.2013 (285,13 eur); 8,75% ročne zo sumy 7.893,60 eur za obdobie od 27.09.2012 do 19.11.2013 (790,98 eur), 8,75% ročne zo sumy 2.458,43 € za obdobie od 07.03.2013 do 19.11.2013 (151,46 eur), celkovo v sume 1.227,57 eur, úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 868,46 eur od 07.03.2013 do zaplattenia a úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 953,08 eur od 27.09.2012 do zaplattenia. Žalobca si nárok na náhradu škody voči žalovanému uplatnil z titulu, že v čase škodovej udalosti mal prevádzkovateľ vozidla uzatvorené povinné zmluvné poistenie so žalovaným. Nárok žalobcu na uplatnené úroky z omeškania voči žalovanému sú osobitne upravené v zákone o povinnom zmluvnom poistení. V prípade, ak by si žalovaný nesplnil povinnosti vyplývajúce mu z ustanovenia § 11 ods. 6 zákona o povinnom zmluvnom poistení, žalobca by mal v zmysle ustanovenia § 11 ods. 8 tohto zákona nárok na úrok z omeškania podľa osobitného predpisu. V zmysle § 11 ods. 6 zákona o povinnom zmluvnom poistení bol žalovaný povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie poistnej udalosti a do troch mesiacov skončiť prešetrovanie a poskytnúť poškodenému preukázané plnenie, alebo poskytnúť písomné vysvetlenie, pre ktoré bolo plnenie odmietnuté, alebo znížené. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie nezistil, že by došlo

k porušeniu povinnosti žalovaného vyplývajúcej mu zo zákona o povinnom zmluvnom poistení, čím by došlo k vzniku nároku žalobcu na úrok z omeškania. Až do nadobudnutia právoplatnosti rozsudku, ktorým bola schválená dohoda o vine a treste žalovaný nevedel, či je vôbec povinný plniť žalobcovi. Napriek tomu reagoval na výzvu žalobcu, výzvami zo dňa 06.07.2012; 26.09.2012 a 13.09.2013 vyzýval žalobcu na doloženie dokladov preukazujúcich uplatnenú náhradu škody a prešetril poistnú udalosť. Zo strany žalovaného došlo aj k čiastočnej úhrade nároku žalobcu. Súd vzhľadom na uvedené preto konštatuje, že zo strany žalovaného nedošlo k porušeniu povinnosti v zmysle § 11 ods. 6 zákona o povinnom zmluvnom poistení a žalobcovi nemohol vzniknúť nárok na úroky z omeškania voči žalovanému. Súd prvej inštancie i v tejto časti žalobu zamietol.

5. O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania, keďže obe strany boli v spore čiastočne úspešné.

6. Proti tomuto rozsudku v časti vo výroku, ktorým bol zamietnutý nárok žalobcu na úrok z omeškania v sume 1227,57 eura a úrok z omeškania 8,75 % ročne zo sumy 868,46 eur od 07.03.2013 do zaplatenia a v súvisiacom výroku o trovách konania podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť tak, že žaloba bude i v tejto časti vyhovené, pričom namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie. Uviedol, že nárok na náhradu za bolesť a náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia si žalobca u žalovaného uplatnil podaním zo dňa 28.06.2012. Vzhľadom na to, že žalovaný mu neposkytol plnenie v lehote podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z., vystavil sa omeškaniu a žalobcovi vznikol podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka nárok na zaplatenie úroku z omeškania. Žalovaný poskytol žalobcovi peňažné plnenie jeho nárokov (čiastočné) až po podaní žaloby, resp. čo sa týka náhrady za stratu na zárobku počas práceneschopnosti v sume 868,46 eur, tento nárok mu priznal až súd. Podľa § 4 ods. 2 písm. b/ i podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. nároky na náhradu škody poškodeného platí poisťovateľ priamo poškodenému. Tomuto právu poisteného zodpovedá právna povinnosť poisťovateľa plniť preukázané nároky na náhradu škody poškodenému. Ide o základnú právnu povinnosť poisťovateľa. Poisťovateľ nie je v zmysle § 11 ods. 6 písm. a/ a b/ zákona č. 381/2001 Z.z. povinný nielen začať prešetrovanie poistnej udalosti, skončiť ho v lehote troch mesiacov a oznámiť výsledky prešetrenia poškodenému, ale je predovšetkým povinný poškodenému jeho oprávnené a preukázané nároky reálne plniť, v rozsahu, v ako mu reálne patria. Ide o peňažnú povinnosť poisťovateľa. Pokiaľ poisťovateľ nesplní svoju peňažnú povinnosť riadne a včas, dostáva sa v zmysle § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka do omeškania, a to bez ohľadu na to, či zašle alebo nezašle poškodenému oznámenie v zmysle § 11 ods. 6 písm. a/ a b/ zákona č. 381 /2001 Z.z.. Ide totiž o dve odlišné právne povinnosti poisťovateľa. Ustanovenie § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. upravuje nárok poškodeného na úrok z omeškania len v súvislosti s porušením povinnosti poisťovateľa podľa § 11 ods. 6 zákona, teda s porušením povinnosti poisťovateľa súvisiacej so včasným a riadnym prešetrovaním poistnej udalosti. Toto ustanovenie sa nezaobrá dôsledkami omeškania v súvislosti s omeškaním pri povinnosti poisťovateľa plniť samotnú náhradu. Preto je nevyhnutné na dôsledky omeškania poisťovateľa s plnením jeho hlavnej právnej povinnosti plniť náhradu škody aplikovať všeobecný predpis, ktorým je § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Identický právny názor zaujal aj Najvyšší súd ČR v rozsudku sp.zn. 25Cdo/895/2008 zo dňa 17.12.2009. V súdnej veci ide o chybný výklad ustanovenia § 11 ods. 8 zákona č. 3 81/2001 Z.z., keď je interpretované tak, že poškodený má nárok na úrok z omeškania len v prípade uvedenom v tomto ustanovení. Toto ustanovenie sa ale nezaobrá omeškaním poisťovateľa so splnením podstatnejšej právnej povinnosti - včas a riadne poskytnúť poškodenému plnenie náhrady škody. Výkladom citovaných právnych ustanovení spôsobom, ako to urobil súd prvej inštancie by sa dalo dôjsť k absurdným záverom. Poisťovateľ by uvedením akéhokoľvek dôvodu a jeho oznámením poškodenému podľa § 11 ods. 6 písm. b/ zákona č. 381/2001 Z.z. mohol odmietnuť a zdržiavať plnenie, ktoré poškodenému patrí a vyhábať sa tak plneniu svojich povinností. Takýto spôsob usporiadania občianskoprávných vzťahov je zjavne v rozpore s princípom právnej istoty ako jedným zo základných princípov právneho štátu (čl. 6 ods. 1 ústavy SR), pretože popiera a neguje legitímne očakávania poškodeného ako účastníka občianskoprávných vzťahov. Pokiaľ ide o výrok súdu prvej inštancie o náhrade trov konania, samotný úspech strany v konaní nie je možné hodnotiť mechanicky len porovnaním toho, akú sumu si žalobca uplatnil žalobou a aká suma mu bola v konečnom rozhodnutí priznaná. Je potrebné prihliadať aj na ďalšie skutočnosti, a to na priebeh konania, dôvod prípadného čiastočného späťvzťatia žaloby, predmet konania, druh nároku a okolnosti prípadu. Poukázal na to, že podanou žalobou si uplatnil aj nárok na náhradu za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia ako aj náhradu za stratu na zárobku počas práceneschopností. Časť týchto

nárokov bola žalobcovi uhradená ( bolestné 4 676,- eur, náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia 6540,- eur, náhrada za stratu na zárobku 2 458,43 eur ), a len z tohto dôvodu zobral žalobu v tejto časti späť. Okrem toho výška nárokov na náhradu za bolesť a náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia sa určuje na základe znaleckého posudku. Obdobné princípy platia aj pri rozhodovaní o nároku žalobcu na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. Samotná dôvodnosť ani výška tohto nároku nie je definovaná, sú stanovené len kritéria pre úvahu, kedy a v rozsahu akej výšky možno tento nárok priznať. Nárok môže stanoviť súd, ktorý rozhodne svojou úvahou. Princíp vyjadrený pôvodne v § 142 ods. 3 OSP sa uplatňuje naďalej, na základe interpretácie § 255 CSP v súlade s čl. 2 ods. 1, čl. 3 ods. 1 a čl. 4 CSP. Poukázal aj na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 5Co/99/2017 zo dňa 31.03.2017, Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 1Co/125/2017 zo dňa 14.03.2018, Krajského súdu v Trnave sp.zn. 10Co /191/2017 zo dňa 13.12.2017 podľa ktorých zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, pretože ho nemožno zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Žalobcu v takejto veci treba považovať za plne procesne úspešného, keď mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia závisela výlučne od úvahy súdu. Vzhľadom na to nemožno považovať za neúspech žalobcu nepriznanie náhrady za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia. Taktiež nie je možné považovať za neúspech ani nepriznanie zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, pretože toto záviselo od úvahy súdu. Za neúspešného treba považovať len v rozsahu 20 % v dôsledku posúdenia miery spoluzavinenia žalobcu na vzniku škody. Poukázal na to, že uplatnené nároky predstavujú samostatné dielčie nároky vyplývajúce z toho istého zodpovednostného vzťahu, s ktorou samostatnosťou je nutné počítať aj pri rozhodovaní o trovách konania (rozhodnutie Najvyššieho súdu Rc V 28/70).

7. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne vyjadril tak, že zákon č. 381/2001 Z.z. špeciálne upravuje možnosť uplatnenia úroku z omeškania voči poisťovateľovi. Poškodený má nárok na úroky z omeškania až vtedy, ak poisťovateľ do troch mesiacov od nahlásenia poisťnej udalosti neskončí prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu plnenia a neuhradí preukázané nároky alebo v tejto lehote nepodá ani vysvetlenie, prečo plnenie nepoukázal. Zákon na priznanie úrokov z omeškania vyžaduje porušenie povinností § 11 ods. 6 písm. a/, b/ zákona č. 381/2001 Z.z. , pričom v danej veci nedošlo k porušeniu ani jedného z nich. Zo strany žalovaného bolo podané vysvetlenie, prečo plnenie nepoukázal, s tým, že nároky žalobcu neboli hodnoverne preukázané. Pre určenie, aké plnenie je plnením riadnym a včasným existuje špeciálna právna úprava v zákone č. 381/2001 Z.z., ktorú žalobca vôbec neuvádza. Ide o § 11 ods. 7 uvedeného zákona, podľa ktorého poisťovateľ je povinný poskytnúť poisťné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poisťné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie plnenia. V tomto smere poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp.zn. 26Co/233/2017 zo dňa 13.03.2018, ktoré uvádza, že ide o kogentné zákonné ustanovenie, ktoré určuje splatnosť pohľadávky majúcej svoj základ zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a neumožňuje určenie iného času zročnosti poisťného plnenia. S popísanými závermi sa stotožňujú aj rozhodnutia iných súdov SR, ktorými boli nároky poškodených na úroky z omeškania voči poisťovníam zamietnuté (rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 6Co/254/2014 a sp.zn. 11Co/219/2011, Krajského súdu v Prešove sp.zn. 8Co/335/2015). Odkaz žalobcu na české rozhodnutie je nevhodný, pretože v Českej republike existuje iná úprava povinného zmluvného poistenia. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22.11.2018, ktoré priznanie úrokov z omeškania v obdobných prípadoch voči poisťovateľovi vylučuje. Najvyšší súd prezentoval názor, že do omeškania by sa poisťovňa dostala s plnením náhrady škody až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške škody neuhradila v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody žalobcovi podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z.. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na náhradu trov konania, táto je postavená na zásade úspešnosti strán. Civilný sporový poriadok je koncipovaný zámerne tak, že každý zodpovedá za mieru svojho úspechu či neúspechu a zodpovedá za predčasne podanú žalobu, resp. vyvolanie sporu v čase, keď nie je preukázaný základ ani výška nárokov. Zdôraznil, že mimoriadne zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia nebolo žalobcovi priznané vôbec, taktiež žalobcovi neboli priznané iné nároky. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdil ako vecne správny.

8. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného písomne vyjadril tak, že zotrváva na svojej argumentácii uvedenej v odvolaní. Pokiaľ ide o úpravu úrokov z omeškania právny poriadok Českej republiky má obsahovo totožnú právnu úpravu, preto z citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR možno vychádzať. V rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22.11.2018, na ktoré sa odvoláva žalovaný, Najvyšší súd SR išiel zjavne mimo rámca právnej otázky nastolenej v podanom dovolaní a vymedzenej samotným najvyšším súdom v odôvodnení rozhodnutia. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že tento vôbec neriešil možnosť aplikácie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v prípade omeškania poisťovateľa s plnením jeho peňažnej povinnosti poskytnúť poškodenému plnenie náhrady škody. Zodpovedal otázku, či sa povinnosť poisťovateľa platiť úroky z omeškania poškodenému podľa § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. viaže len na nesplnenie nepeňažnej povinnosti podľa § 11 ods. 6 alebo aj na nesplnenie peňažnej povinnosti podľa § 11 ods. 7 zákona. Otázka, ktorú zodpovedal Najvyšší súd SR, nebola ani sporná, pretože dovolateľ nenamietal, že povinnosť poisťovateľa platiť úrok z omeškania upravená v § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. sa viaže na nesplnenie nepeňažnej povinnosti poisťovateľa podľa § 11 ods. 6 zákona. Uvedené rozhodnutie dovolacieho súdu nemožno považovať za dostatočné, dovolací súd nereagoval na najzásadnejší a najpodstatnejší argument dovolania a ide o nedostatok rozhodnutia, ktorý je v rozpore s právom na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia a v dôsledku toho v rozpore s právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a s právom na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Zotrval aj na svojej argumentácii ohľadne jeho nároku na náhradu trov konania. Nesúhlasil s tým, že žaloba by bola podaná predčasne, podanie žaloby je vzhľadom na existujúcu právnu úpravu možné považovať za primeranú bdelosť a starostlivosť.

9. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), t. j. v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov.

10. V zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania žalobcu nariaďovať pojednávanie.

11. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutej časti vecne správny, a preto je potrebné ho v tejto časti potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP.

12. V zmysle § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

13. Odvolací súd je v zásade viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

14. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

15. Z obsahu odvolania vyplýva, že žalobca uplatnil vo svojom odvolaní odvolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom závere súdu prvej inštancie (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

16. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

17. V prejednávanej veci žalobca uplatňoval nárok na zaplatenie žalovanej sumy titulom nárokov na náhradu škody (bolestné, náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia, mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, náhrada liečebných nákladov, náhrada za stratu na zárobku počas práceneschopnosti žalobcu s prísl.). IU. ako vodič motorového vozidla spôsobila dňa 05.05.2011 dopravnú nehodu, v dôsledku ktorej došlo k poškodeniu zdravia žalobcu. Menovaná bola v súvislosti s dopravnou nehodou rozsudkom Okresného súdu Partizánske sp.zn. 2T/77/2013 zo dňa 05.08.2013 uznaná za vinnú z prečinu usmrtienia podľa § 149 ods. 1,2, písm. a/ Trestného zákona v súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1,2 písm. a/ Trestného zákona. V čase dopravnej nehody

motorové vozidlo, ktorým bolo ublížené na zdraví žalobcovi, a ktoré viedla B., bolo povinne zmluvne poistené u žalovaného v zmysle zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len „zákon o PZP“)

18. Predmetom odvolacieho konania vzhľadom na odvolacie námietky žalobcu zostal už len nárok žalobcu na zaplatenie vyčísleného úroku z omeškania 8,75 % ročne z bolestného 3 322,40 eur za obdobie od 27.09.2012 do dňa 20.09.2013 (285,13 eur), 8,75 % ročne z bolestného a z náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia v celkovej sume 7 893,60 eur za obdobie od 27.09.2012 do 19.11.2013 (790,98 eur) a 8,75 % z náhrady za stratu na zárobku počas práceneschopnosti v sume 2 458,43 eur za obdobie od 07.03.2013 do 19.11.2013 ( 151,46 eur ), spolu v sume 1 227,57 eur a 8,75 % ročného úroku z omeškania z priznanej náhrady za bolesť 868,46 eur od 07.03.2013 do zaplatenia ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti trov konania. Súd prvej inštancie vychádzal v tejto časti rozhodnutia z toho, že z vykonaného dokazovania zistil, že zo strany žalovaného nedošlo k porušeniu povinností v zmysle § 11 ods. 6 zákona o PZP a žalobcovi nevznikol nárok na úroky z omeškania voči žalovanému. Žalovaný reagoval na výzvu žalobcu viacerými listami, vyzýval ho na doloženie dokladov preukazujúcich uplatnenú náhradu škody a prešetril poistnú udalosť, pričom z jeho strany došlo aj k čiastočnej úhrade nároku žalobcu.

19. Rozsudok súdu prvej inštancie v časti vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 868,46 eur, v časti vo výroku o zamietnutí žaloby žalobcu vo zvyšku uplatnených nárokov ako aj vo výroku o čiastočnom zastavení konania nebol odvolaním napadnutý a nadobudol právoplatnosť.

20. Žalobca v odvolaní namietal, že v napadnutej časti súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil v tom zmysle, že poisťovateľ je podľa § 11 ods. 6 písm. a/ a b/ zákona o PZP povinný nielen začať prešetrovanie poistnej udalosti, skončiť ho v lehote troch mesiacov a oznámiť výsledky prešetrovania poškodenému, ale je povinný poškodenému jeho oprávnené a preukázané nároky reálne plniť, v rozsahu, v ako mu reálne patria. Pokiaľ poisťovateľ nesplní túto svoju peňažnú povinnosť, dostáva sa do omeškania v zmysle § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého zákonného ustanovenia patria poškodenému úroky z omeškania, a to bez ohľadu na to, či poisťovateľ zašle alebo nezašle poškodenému oznámenie v zmysle § 11 ods. 6 písm. a/ a b/ zákona o PZP.

21. Odvolací súd po preskúmaní veci nezistil dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť podstatou právnej argumentácie súdu prvej inštancie v tejto časti napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne právne posúdil. Prijaté právne závery súd prvej inštancie náležite vysvetlil spôsobom, z ktorého je zrejmé, akými úvahami sa riadil. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie v tejto časti nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

22. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza:

23. Splatnosť akejkoľvek pohľadávky môže byť dohodnutá v zmluve alebo určená právnym predpisom alebo rozhodnutím štátneho orgánu (§ 563 Občianskeho zákonníka). V súdnej veci ide o právny vzťah medzi poškodeným (žalobcom) a poisťovateľom (žalovaný) škodcu, u ktorého si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody vo forme vyplatenia poistného plnenia z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Otázkou prípadného omeškania žalovaného je potrebné tak posudzovať v kontexte zákona o PZP, ktorý vo vzťahu k Občianskemu zákonníku predstavuje špeciálnu právnu úpravu (§ 1 ods. 2 zákona o PZP), čo znamená, že jeho ustanovenia majú pred ustanoveniami Občianskeho zákonníka prednosť. Slovné spojenie „ak tento zákon neustanovuje inak“ však neznamená, že Občiansky zákonník sa aplikuje všade tam, kde jeho použitie zákon o PZP výslovne nevylučuje. Platí, že v prípade, ak zákon o PZP určuje rozsah práva povinnosti odlišne od Občianskeho zákonníka, je vylúčené použitie zákonných ustanovení Občianskeho zákonníka a len tam, kde zákon neustanovuje žiadnu odlišnosť od Občianskeho zákonníka, nie je dôvod Občiansky zákonník neaplikovať.

24. Podľa § 11 ods. 6 zákona o PZP poisťovateľ je povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti

a) skončiť prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a oznámiť poškodenému výšku poistného plnenia, ak bol rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a nárok na náhradu škody preukázaný,

b) poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poistné plnenie alebo poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a výška poistného plnenia; písomné vysvetlenie sa považuje za doručené dňom, keď ho poškodený prevzal, odmietol prevziať, alebo dňom, keď ho pošta vrátila ako nedoručené.

25. Podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia.

26. Podľa § 11 ods. 8 zákona o PZP ak poisťovateľ nesplní povinnosť podľa odseku 6, je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu.

27. Pokiaľ ide o splatnosť poistného plnenia, ktoré je povinný poskytnúť poisťovateľ, citované ust. § 11 ods. 7 zákona o PZP jednoznačne predstavuje špeciálnu právnu úpravu oproti všeobecnej právnej úprave, obsiahnutej v Občianskom zákonníku. Ak poisťovateľ má nárok na poškodeného na plnenie čo aj len čiastočne za dôvodný, je z hľadiska určenia času plnenia uznaného nároku rozhodujúci okamih, keď poisťovateľ skončil šetrenie potrebné na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa plniť. V takomto prípade je plnenie z uznaného nároku splatné do 15 dní od skončenia šetrenia potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa plniť. V prípade, že poisťovateľ poškodenému takto neplní, vznikne poškodenému nárok na úrok z omeškania podľa § 517 ods. 1 veta prvá a ods. 2 Občianskeho zákonníka uplynutím tejto pätnásťdňovej lehoty. Ak však poisťovateľ odmieta poškodenému poskytnúť poistné plnenie v ním požadovanom rozsahu (ako je tomu i v súdnej veci) a zároveň mu poskytne včas a riadne písomne vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo znížil poistné plnenie (v dôsledku čoho poškodený uplatní svoj nárok v súdnom konaní), pre určenie času plnenia je relevantným až doručenie právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia.

28. Na druhej strane, peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania upravená v § 11 ods. 8 zákona o PZP je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 a jej účelom je ochrana poškodeného, aby poisťovňa nezostala nečinná a bola nútená oznámiť najneskôr v lehote 3 mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poistnej udalosti. Ak si poisťovateľ povinnosti uvedené v § 11 ods. 6 zákona o PZP nesplní, vznikne poškodenému nárok na úrok z omeškania. Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp.zn. 1Cdo/212/2017 zo dňa 26.02.2019 uviedol, že táto právna úprava umožňuje úročenie poistného plnenia v tých prípadoch, keď si poisťovateľ nesplní svoju povinnosť uloženú mu v súvislosti so šetrením poistnej udalosti a tiež, keď poškodenému zašla oneskorené vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť poistné plnenie, t.j. povinnosti poisťovateľa viaže výlučne vo vzťahu k prešetrovaniu poistnej udalosti. Sankcia v podobe úroku z omeškania v tomto prípade má z hľadiska dikcie § 11 ods. 7 zákona o PZP povahu povinnosti poisťovateľa, teda bez ohľadu, či si poškodený úrok z omeškania uplatní alebo nie; iba výška úroku z omeškania sa posudzuje podľa občianskoprávných predpisov.

29. V rozhodovanej veci žalobca sám v odvolaní uvádza, že svoje nároky voči žalovanému si uplatnil písomne výzvou zo dňa 28.06.2012. Táto skutočnosť vyplynula aj z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie (a napokon medzi stranami ani nebolo sporná), z ktorého bolo zistené i to, že žalovaný na túto výzvu žalobcovi písomne odpovedal listom zo dňa 06.07.2012, následne listom zo dňa 26.09.2012 a 13.09.2013, v ktorých oznámil žalobcovi dôvody, pre ktoré odmietol poskytnúť poistné plnenie, ktoré si žalobca od neho nárokoval. Tento skutkový stav strany v priebehu prvoinštančného ani odvolacieho konania nerozporovali.

30. Vzhľadom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že žalovaný si svoju oznamovaciu povinnosť ako poisťovateľ podľa § 11 ods. 6 zákona o PZP riadne a včas splnil (čo žalobca napokon ani

nerozporoval), a preto je správny záver súdu prvej inštancie o tom, že žalovanému nevznikla povinnosť plniť žalobcovi ako poškodenému úroky z omeškania podľa § 11 ods. 8 zákona o PZP. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že pre rozhodnutie v tejto veci nie je relevantné ako mala, prípadne inak mohla poisťovňa poistnú udalosť vybaviť. Nárok žalobcu na úroky z omeškania podľa § 11 ods. 8 v spojení s § 11 ods. 6 zákona o PZP potom nie je dôvodný.

31. Keďže žalovaný od uplatnenia nároku žalobcom odmietal žalobcovi poskytnúť poistné plnenie, resp. odmietal ho poskytnúť v požadovanej výške, ale zároveň žalovaný žalobcovi poskytol včas a riadne písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré tak urobil, a žalobca následne uplatnil svoj nárok na poistné plnenie v tomto súdnom konaní, podľa § 11 ods. 7 zákona o PZP (lex specialis vo vzťahu k lex generalis - Občiansky zákonník) má žalovaný povinnosť poskytnúť žalobcovi poistné plnenie do 15 dní po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi. Vzhľadom na nároky žalobcu uplatnené v tomto konaní, by sa žalovaný do omeškania so samotným plnením mohol dostať až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške plnenia neuhradil v 15 dňovej lehote, resp. lehote určenej súdom priznanú sumu. S poukazom na uvedené, neobstojí argument odvolateľa o povinnosti žalovaného plniť dlh v trojmesačnej lehote od oznámenia škodovej udalosti, keď táto povinnosť zo žiadnej právnej normy slovenského právneho poriadku nevyplýva.

32. Z uvedeného vyplýva, že nárok žalobcu na úroky z omeškania v súdnej veci nevznikol ani na základe § 11 ods. 7 zákona o PZP a ani na základe § 11 ods. 8 v spojení s § 11 ods. 6 zákona o PZP a záveru súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby v tejto časti pre jej nedôvodnosť niet čo vytknúť.

33. K rovnakým záverom v obdobných veciach dospel aj Krajský súd v Trnave v rozsudku sp.zn. 26Co/233/2017 zo dňa 13.03.2018, Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp.zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22.11.2018 a sp.zn. 1Cdo/212/2017 zo dňa 26.02.2019, od ktorých záverov odvolací súd nezistil dôvod odkloniť sa. Odvolací súd v tomto smere pripomína, že do pojmu ustálená súdna prax možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj jednotlivo v doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali. Rozhodnutia súdov iných štátov, a teda ani rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR, ktorej aplikácie sa žalobca dovoláva, pod tento pojem nespádajú. Polemika žalobcu s právnymi závermi najvyššieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako najvyšší súd pristupoval k riešeniu určitej právnej otázky, sama osebe nie je spôsobilá privodiť odklon záverov odvolacieho súdu od súdnej praxe.

34. Na základe všetkých popísaných dôvodov, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku II., ktorým bola žaloba zamietnutá čo do úroku z omeškania v sume 1227,57 eura a úroku z omeškania 8,75 % ročne zo sumy 868,46 eur od 07.03.2013 do zaplatenia, potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny.

35. Pokiaľ ide o náhradu trov konania, súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania, keďže obe strany boli v spore čiastočne úspešné.

36. Podľa § 255 ods. 2 CSP ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

37. Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

38. V sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania zásadne uplatňuje tzv. zásada úspechu, t.j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov proti neúspešnej strane. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. U žalobcu ide o plný úspech vo veci vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t.j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Ak strana nemá plný úspech vo veci, vždy má čiastočný úspech vo veci. Vo všeobecnosti platí, že ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22. júna 2011, sp. zn. 8 Sžo 215/2010). Iba v prípade, ak je pomer úspechu obidvoch strán zhruba rovnaký, súd rozhodne, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

39. Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie obdobné k § 142 ods. 3 OSP, účinného do 30.06.2016, a teda zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku a nemožno ho preto zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku konania na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Žalobca má v takom prípade právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy, nie zo sumy žalovanej. Priznanie plnej náhrady trov konania z prisúdenej sumy je odôvodnené interpretáciou pojmom úspech vo veci, keďže ten sa musí skúmať čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku.

40. Čo sa týka späťvzatia časti žaloby a následného čiastočného zastavenia konania treba tiež uviesť, že ustanovenie § 256 ods. 1 CSP vychádza zo zásady procesného zavinenia. Ak dôjde k zastaveniu sporového konania v dôsledku späťvzatia žaloby, je povinnosťou súdu skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách. Pokiaľ žalobca žalobu musel zobrať späť pre správanie žalovaného, spočívajúce napríklad v úhrade žalovanej sumy po začatí konania, je potrebné konštatovať, že žalovaný procesne zavinil zastavenie konania. Ak ale žalobca žalobu zobral späť bez uvedenia dôvodu alebo bez toho, aby išlo o reakciu na správanie žalovaného, teda procesné zavinenie nemožno pričítať žalovanému, znáša trovy žalovaného žalobca. O samotnej výške náhrady trov konania však rozhodne okresný súd až po právoplatnosti rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania.

41. Odvolací súd v tomto smere poukazuje i na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6MCdo 19/2010 zo dňa 26.01.2011, podľa ktorého v prípade, ak konanie bolo sčasti zastavené (napr. z dôvodu čiastočného späťvzatia žaloby alebo pre nedostatok podmienok konania), súd prihliadne na to, či a kto zavinil, že k zastaveniu muselo dôjsť. Najprv teda posúdi (v režime § 146 ods. 1 písm. c/ a ods. 2 O.s.p.) otázku, čo bolo dôvodom, že konanie muselo byť sčasti zastavené, a s prihliadnutím k tomuto záveru potom hodnotí (podľa § 142 ods. 2 O.s.p.) celkovú otázku, z akej časti bol ten ktorý účastník úspešný. Ak je na čiastočnom späťvzatí žaloby dané zavinenie žalobcu, treba z pohľadu § 142 ods. 2 dovodiť, že v tomto rozsahu nemal žalobca vo veci úspech. Vždy platí, že kto zavinil čiastočné zastavenie konania, mal ohľadne tejto časti žaloby neúspech a úspech sa z hľadiska posudzovania náhrady trov konania pričíta opačnej strane sporu.

42. V prejednávanej veci uplatnil žalobca proti žalovanému nárok na zaplatenie bolestného, náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, náklady liečenia a nárok na náhradu za stratu na zárobku počas práceneschopnosti žalobcu. Ak súd prejednáva v jednom konaní viac nárokov, považuje sa pri rozhodovaní o náhrade trov konania každý z nárokov za samostatnú vec. Náklady, ktoré strana súčasne vynaložila na viac spoločne prejednávaných nárokov, treba rozdeliť podľa pomeru výšky jednotlivých nárokov, teda podľa toho, ako sa ten - ktorý zo spoločne prejednávaných nárokov (vecí) podieľal na vzniku trov. Nárok na zaplatenie bolestného, náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia zároveň predstavujú nároky, ktorých priznaná výška závisela od znaleckého dokazovania, resp. úvahy súdu.

43. Keďže v priebehu konania žalovaný žalobcovi nárok na zaplatenie bolestného a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia na základe výsledkov znaleckého dokazovania postupne čiastočne plnil ( bolestné, náhrada za sťaženie spoločenského uplatnenia) v celkovej výške 11 216,- eur, v dôsledku čoho žalobca postupne bral žalobu po častiach späť a konanie bolo postupne čiastočne zastavené, treba vyvodiť, že žalovaný zavinil z procesného hľadiska zastavenie konania v tejto časti a v tejto časti je na neho potrebné hľadieť ako na neúspešného. Pokiaľ žalobca vzal žalobu v tejto časti späť vo vzťahu k spoluzavineniu, ktoré uznával v miere 10 %, treba uviesť, že hodnotenie miery zavinenia v zmysle § 441 Občianskeho zákonníka, je na úvahe súdu. Vzhľadom na vyššie popísaný záver o tom, že v konaní, v ktorom výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná, resp. dobrovoľne plnená aspoň časť žalobou uplatneného nároku, žalobca má potom v súdnej veci čo do nároku na zaplatenie bolestného a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia právo na náhradu trov konania v rozsahu 100% (z plnenej, resp. prisúdenej sumy, nie zo sumy žalovanej). V časti nároku na zaplatenie mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia bol žalobca plne neúspešný a nárok na náhradu trov tejto časti konania patrí žalovanému v rozsahu 100 %. Žalobca bol ďalej plne neúspešný v časti nároku na náhradu liečebných

nákladov a v časti nároku na vyčíslené i bežné úroky z omeškania. Naopak, za plne úspešného ho treba považovať v časti nároku o zaplatenie náhradu za stratu na zárobku počas práceneschopnosti žalobcu, pretože časť 2 458,43 eur žalovaný plnil po začatí konania a časť za obdobie od 04.05.2012 do 01.08.2012 v sume 108,56 eur mu bola priznaná súdom napadnutým rozsudkom.

44. Z uvedenej procesnej situácie vyplýva, že žalobcu treba považovať za plne úspešného čo do troch samostatných uplatnených nárokov (bolestné, náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia a náhrada za stratu na zárobku počas práceneschopnosti) a plne neúspešného čo do dvoch uplatnených nárokov (mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia a náhrady liečebných nákladov) a tiež uplatneného príslušenstva, ktoré si vyčíslil v nezanedbateľnej výške (1 227,57 eura a 8,75 % ročne zo sumy 868,46 eur od 07.03.2013 do zaplatenia, čo ku dňu vyhlásenia tohto rozhodnutia predstavuje 476,34 eur). Vzhľadom na uvedené odvolací súd konštatoval, že záver súdu prvej inštancie o tom, že vzhľadom na zhruba rovnaký pomer úspechu a neúspechu strán v konaní žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania, je vecne správny a rozsudok súdu prvej inštancie i v tejto časti potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

45. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

46. O výške náhrady trov odvolacieho konania žalovaného rozhodne v súlade s § 262 ods. 2 v nadväznosti na § 251 CSP súd prvej inštancie .

47. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

#### **Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).